

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa D.M.
przeciwko Szpitalu w C.
o wynagrodzenie za pracę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 24 marca 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego
w Częstochowie z dnia 10 lutego 2025 r., sygn. akt IV Pa 217/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki D.M. 1.350 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, z odsetkami z art. 98 § 1¹ k.p.c.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z 10 lutego 2025 r. oddalił apelację pozwanego Szpitala w C. od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z 19 czerwca 2024 r.

Sąd Okręgowy uznał, że skoro pracująca u pozwanego jako pielęgniarka D.M. przed 29 czerwca 2022 r. była przez pracodawcę przypisana do 7 grupy zawodowej (przez czynności faktyczne, zwłaszcza wypłacanie jej wynagrodzenia za pracę według współczynnika właściwego dla tej grupy) i od tego dnia „niejako

automatycznie” została przeniesiona do 2 grupy zawodowej, to jej wynagrodzenie za pracę od 1 lipca 2022 r. powinno być ustalane przy zastosowaniu współczynnika pracy 1,29. Jeśli zaś pracodawca chciał w tym zakresie dokonać zmiany, do czego miał prawo, to musiał zawrzeć w tym zakresie z powódką porozumienie zmieniające warunki pracy i płacy, ewentualnie dokonać jej wypowiedzenia zmieniającego warunki pracy i płacy.

Z powyższego obowiązku – zdaniem Sądu II instancji - musiał zresztą zdawać sobie sprawę również sam pozwany, ponieważ 29 listopada 2022 r. przygotował aneks do umowy o pracę powódki, w którym z mocą wsteczną wskazał, że od 1 lipca 2022 r. do łączącej strony umowy o pracę dodaje się punkt wskazujący grupę zawodową, do której zaliczone jest zajmowane przez pracownika stanowisko pracy i przypisał powódkę do 5 grupy zawodowej według załącznika do ustawy z 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania - najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych. Powódka jednak odmówiła podpisania aneksu, w związku z czym nie wywołał on skutków prawnych.

Jak zauważył Sąd Okręgowy, Sąd Rejonowy nie stwierdził kategorycznie, że niemożliwe jest przypisanie powódki do 5 grupy zawodowej, a jedynie wskazał, że musi się to odbyć zgodnie z przepisami prawa i to stanowisko Sąd Okręgowy w pełni podzielił. Jeśli pozwany dojdzie do przekonania, że celem uniknięcia nierównego wynagradzania pracowników wykonujących jednakową pracę lub pracę o jednakowej wartości jakiejś grupie pracowników będzie zmuszony zmienić warunki pracy i płacy, to ma prawo to uczynić, byle przestrzegał obowiązujących w tym zakresie przepisów prawa pracy.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że pozwany dokonując zmiany warunków pracy powódki naruszył przepisy prawa, w związku z czym Sąd Rejonowy trafnie przyjął, że zmiana ta była nieskuteczna.

Powyższy wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną, w której wskazano, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), sprowadzające się do czterech pytań, a mianowicie:

1) czy zmiana ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. dokonana nowelizacją ustawy z 26 maja 2022 r. powiązała współczynniki pracy poszczególnych grup zawodowych z wymaganym wykształceniem?

2) czy przed powyższą zmianą ustawa ta uzależniała kwotę najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawód medyczny oraz pracowników działalności podstawowej, innych niż pracownik wykonujący zawód medyczny, od kwalifikacji posiadanych na danym stanowisku pracy, a po dokonanej od dnia 1 lipca 2022 r. zmianie - od kwalifikacji wymaganych (a nie posiadanych) na danym stanowisku?

3) czy przy kwalifikowaniu pracowników do określonych grup zawodowych wskazanych w załączniku do ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. w związku z zatytułowaniem kolumny tego załącznika „grupy zawodowe według kwalifikacji wymaganych na zajmowanym stanowisku”, należało kierować się kwalifikacjami określonymi w rozporządzeniu z dnia 20 lipca 2011 r. oraz w rozporządzeniu z dnia 10 lipca 2023 r.?

4) czy kwalifikacje wymagane, o których mowa w załączniku do ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r., to kwalifikacje zgodne z rozporządzeniem z dnia 20 lipca 2011 r. oraz rozporządzeniem z dnia 10 lipca 2023 r. odniesione do stanowiska, na którym dany pracownik jest zatrudniony zgodnie z umową o pracę?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania; w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wniosła o jej oddalenie jako pozbawionej uzasadnionych podstaw; ponadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na występowanie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, że przy powołaniu się na przesłankę przysądu jaką jest istotne zagadnienie prawne w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz winny zostać przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Oznacza to w praktyce, że zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 czy z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467 oraz z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Skarżący ma zatem obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią jurydyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty

przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 sierpnia 2025 r., III USK 143/24, LEX nr 3900096 oraz z dnia 24 czerwca 2025 r., II USK 375/24, LEX nr 3899576). Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania/pytań sformułowanych w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999).

Z uwagi na to, że skarżący nie czyni w swoich (czterech) pytaniach sformułowanych do Sądu Najwyższego odwołania do konkretnych przepisów prawa, na których owe zagadnienie prawne powstaje, to dokonanie oceny, o której mowa powyżej nie pozostaje możliwe. Skarżący postuluje wprawdzie rozstrzygnięcie problemu dotyczącego zasad kształtowania wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych po dniu 1 lipca 2022 r., jednak ostatecznie chciałby uzyskać stanowisko Sądu Najwyższego co do tego, do jakiej grupy zawodowej w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy należało zakwalifikować powódkę, podkreślając, że Szpital dopuszczał zatrudnienie pielęgniarek nie posiadających wyższego wykształcenia, czy specjalizacji na stanowisku pielęgniarki, a zatem wynagrodzenie powódki mogło być ukształtowane na poziomie 5 grupy z załącznika do ustawy bez naruszenia zasad wypłacania minimalnego wynagradzania wynikających z przepisów prawa pracy. Tylko pozornie problem ten ma charakter ogólny i abstrakcyjny, ponieważ w istocie odnosi się do konkretnego przypadku, co powoduje, że Sąd Najwyższy nie jest w stanie rozstrzygnąć go przez udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, a przecież tylko taka może zostać udzielona w następstwie rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego.

Sformułowane we wniosku pytania osobno ani razem nie składają się na istotne zagadnienia prawne z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Negatywna ocena została wyrażona w innych podobnych sprawach, w których odmówiono przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania: sygn. I PSK 360/26, I PSKP 3/25, I PSK 39/25, III PSK 73/25.

Uprawniona jest zatem ocena, że pierwsza podstawa przedsądu, czyli istotne zagadnienie prawne z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to szczególna podstawa przedsądu, której nie można redukować do udzielania odpowiedzi na formułowane kwestie prawne, które nie wykraczają poza zwykłą wykładnię prawa. W przeciwnym razie funkcja pierwszej podstawy przedsądu będzie bezprzedmiotowa i postępowanie kasacyjne stanie się powszechną (kolejną) instancją. Nawet kwalifikowana potrzeba wykładni przepisów prawa, wynikająca z poważnych wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądów nie składa się na istotne zagadnienie prawne. Ustawodawca wyraźnie wyodrębnia te dwie różne podstawy przedsądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Przedmiotem zainteresowania pierwszej podstawy przedsądu jest tylko problem prawnym o istotnym znaczeniu dla systemu lub dziedziny prawa, opracowany na podstawie analiza prawa, orzecznictwa, a nawet doktryny, po której to wpierw sam skarżący może sam stwierdzić, że takiej rangi istotny problem prawny rzeczywiście występuje i dlatego powinien być rozpoznany przez Sąd Najwyższy. Brak jest tego we wniosku.

Podsumowując, wobec niewykazania istnienia powołanej przesłanki przedsądu odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i § 3 w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 5, § 9 ust. 1 pkt 2, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (wpz 13.242 zł – stawka minimalna 3.600 x 75%, x 50%).

[SOP]